РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

8 септември 2011 година *

По дело C-279/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 23 юни 2008 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н C. Urraca Caviedes, г-н K. Gross и г-н H. van Vliet, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа C. M. Wissels и г-н D. J. M. de Grave, в качеството на представители,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

подпомагано от:

Френска република, за която се явяват г-н G. de Bergues, г-жа A.-L. Vendrolini, г-н J. Gstalter и г-н B. Cabouat, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

Република Словения, за която се явява г-жа V. Klemenc, в качеството на представител,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-жа E. Jenkinson, г-жа S. Behzadi-Spencer, г-н S. Ossowski, и г-жа H. Walker, в качеството на представители, подпомагани от адв. K. Bacon, barrister,

встъпили страни в производството по обжалване,

Федерална република Германия, за която се явяват г-н M. Lumma, г-н B. Klein и г-н T. Henze, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis (докладчик) и г-н J. Malenovský, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 октомври 2010 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 декември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Комисията на Европейските общности иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 10 април 2008 г. по дело Нидерландия/Комисия (T-233/04, Сборник, стр. II-591, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд (понастоящем „Общият съд“) отменя Решение C (2003) 1761 окончателен на Комисията от 24 юни 2003 година относно държавна помощ N 35/2003 по отношение на схема за търговия с права за емисии на азотни оксиди, за която е постъпило уведомление от Кралство Нидерландия (наричано по-нататък „спорното решение“).

2 С насрещната си жалба Кралство Нидерландия моли Съда да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която отхвърля повдигнатото от тази държава първо правно основание, отнасящо се до липсата на предимство, финансирано с държавни ресурси.

3 С насрещната си жалба Федерална република Германия моли Съда да отмени обжалваното съдебно решение.

Правна уредба

4 Директива 2001/81/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2001 година определя националните тавани за емисии на някои атмосферни замърсители (ОВ L 309, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 231). Държавите членки са били длъжни да въведат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобразят с тази директива преди 27 ноември 2002 г., и незабавно да информират Комисията за това.

5 По силата на член 4 от тази директива най-късно до 2010 г. държавите членки ограничават националните си емисии на азотни оксиди (наричани по-нататък „NO_x“), до количества, не по-големи от годишния таван за емисии, определен в приложение I от посочената директива. Този таван за Кралство Нидерландия е определен на 260 килотона.

Обстоятелства, предхождащи спора

6 В точки 8—20 от обжалваното съдебно решение, възпроизведени по-долу, е изложена фактическата обстановка, довела до спора:

„8 Като прилагат член 88, параграф 3 ЕО, нидерландските власти съобщават на Комисията с писмо от 23 януари 2003 г. за схема за търговия с права за емисии NO_x (наричана по-нататък „спорната мярка“). Те искат от Комисията да констатира с решение, че мярката не представлява помощ, в съответствие с член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

9 На 24 юни 2003 г. Комисията приема [спорното решение].

10 В [спорното решение] Комисията най-напред дава описание на спорната мярка. В рамките на нидерландския национален таван за емисии на NO_x, определен с Директива 2001/81, нидерландските власти са определили цел от 55 килотона емисии NO_x през 2010 г. за своите големи индустриални обекти, тоест за около 250 предприятия.

11 По отношение на функционирането на тази схема в точка 1.2 от [спорното решение] Комисията посочва, че национален закон определя [за всеки индустриален обект] стандарти за емисии на NO_x, които следва да се спазват.

Предприятието може да се съобрази с така установените стандарти било като вземе мерки за намаляване на емисиите на NO_x в своя индустриален обект, било като придобие права за емисии от други предприятия, било чрез комбинация на тези две възможности. Намаленията на емисии под формата на кредити за NO_x се предлагат на пазара за търговия с права за емисии от индустриалните обекти, чиито емисии са по-ниски от стандартите.

12 Общата годишна стойност на емисии NO_x на определен индустриален обект, коригирана с евентуалните придобити или продадени кредити за NO_x, трябва да отговаря на допустимото ниво на емисии за този обект. Разрешената годишна стойност на емисии — изразена в абсолютно число — се изчислява в зависимост от стандартите за емисия и количеството на използваната от [този обект] енергия.

13 В края на всяка година нидерландските власти проверяват дали индустриалните обекти са спазили установената норма за емисии. Всяка година кредитите за NO_x могат да бъдат придобивани, спестявани или заемани за бъдещи периоди. Ако индустриален обект надхвърли установената норма за емисии, той трябва да компенсира свръхемисиите през следващата година. Освен това стойността на свръхемисиите се увеличава с 25 %, за да се препятства всяко надхвърляне на нормите. Ако индустриален обект не спази установената за него норма за емисии, нидерландските власти му налагат пропорционална и възпираща ефективна глоба.

14 На последно място, в рамките на спорната мярка предприятията не са длъжни да придобият права за емисии, за да произвеждат. Те трябва само да спазват нормата за емисии.

15 В точка 1.3 от [спорното решение] Комисията дава описание на метода за изчисляване на нормата за емисии, след което в точка 1.4 посочва съществуващите разлики между схемата „cap-and-trade“ и схемата „dynamic cap“ от типа на спорната мярка. Комисията отбелязва, че според нидерландските власти спорната мярка се различава от другия вид схеми за търговия с права — схемата „cap-and-trade“, при която на предприятията се предоставят квоти за емисии. Новите предприятия или тези, които желаят да разширят

дейността си, са длъжни най-напред да придобият необходимото количество квоти. В рамките на спорната мярка тези предприятия нямат подобно задължение, а трябва единствено да спазват определената им норма за емисии, която зависи от тяхната консумация на енергия и се изравнява в съответствие с тази консумация.

16 В точки 1.5 и 1.6 от [спорното решение] Комисията уточнява по-нататък, че спорната мярка се прилага за всички [индустриални] предприятия, които имат инсталирана мощност повече от 20 топлинни мегавата (MWth), заедно с общностната правна уредба. Нидерландските власти ще продължат да прилагат крайните стойности на емисии, определени от различните действащи общностни директиви.

17 В рамките на своята преценка на спорната мярка (точка 3 от [спорното решение]) Комисията най-напред посочва своята практика при приемането на решения, свързани със схемите за търговия с права за емисии, и разграничава два вида схеми, както следва:

„1) Схема, при която разрешителните за емисии или за замърсяване, с които може да се търгува, се считат за нематериален актив, който има пазарна стойност и който държавата членка е можела също да продаде или прехвърли чрез тръжна процедура, което води до пропуснати ползи (или загуба на държавни ресурси), така че е налице държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 [ЕО];

2) Схеми, при които разрешителните за емисии или за замърсяване, с които може да се търгува, се считат за официално доказателство за това, че определена продукция не може да бъде продадена или прехвърлена чрез тръжна процедура на получателя на разрешителното, така че няма пропуснати ползи — и следователно няма загуба на държавни ресурси — което води от своя страна до отсъствие на държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 [ЕО]“.

18 На следващо място Комисията излага причините, поради които е стигнала до заключението, че в случая със спорната мярка съществува държавна

помощ, а именно, по същество, безвъзмездното предоставяне от страна на държавата на кредити за NO_x на точно определена група предприятия, които извършват търговия между държавите членки. Съгласно [спорното решение] нидерландските власти са имали възможност да продадат или да прехвърлят чрез тръжна процедура правата за емисии. Като е предоставила безвъзмездно кредити за NO_x като нематериални активи, държавата членка била пропуснала ползи. От това Комисията стига до заключение, че тази схема включва държавни ресурси по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Засилването на положението на съответните предприятия засягало търговията между държавите членки.

19 На последно място, в точка 3.3 от [спорното решение] Комисията проверява съвместимостта на спорната мярка с общия пазар.

20 В точка 4 от [спорното решение] Комисията констатира като заключение, че спорната мярка включва държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, като добавя, че тази помощ е съвместима с общия пазар в съответствие с член 87, параграф 3 ЕО и член 61, параграф 3, буква в) от Споразумението за Европейско икономическо пространство (ЕИП). Комисията поканва нидерландските власти да ѝ представят годишен доклад относно изпълнението на спорната мярка и да ѝ съобщят предварително всяко адаптиране на условията, при които се предоставя помощта“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

7 На 5 септември 2003 г. Кралство Нидерландия подава жалба в секретариата на Съда срещу спорното решение (дело C-388/03).

8 С определение от 17 февруари 2004 г. председателят на Съда допуска Федерална република Германия да встъпи в производството в подкрепа на Кралство Нидерландия.

9 С определение от 8 юни 2004 г. Съдът препраща делото на Общия съд в приложение на Решение 2004/407/ЕО, Евратом на Съвета от 26 април 2004 година за изменение на членове 51 и 54 от Протокола относно статута на Съда на Европейските общности (ОВ L 132, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 30).

10 С писмо от 13 декември 2004 г. Общият съд поканва Кралство Нидерландия и Федерална република Германия да представят своите становища относно изводите, които следва да се направят от определението на Съда от 28 януари 2004 г. по дело Нидерландия/Комисия (C-164/02, Recueil, стр. I-1177) във връзка с допустимостта на жалбата. Те представят своите становища съответно на 14 и на 12 януари 2005 г.

11 Кралство Нидерландия, подпомагано от Федерална република Германия, моли Общия съд:

— да отмени спорното решение, доколкото с него Комисията приема, че спорната мярка представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

12 Комисията моли Общия съд:

— като основно искане, да обяви жалбата за недопустима или при условията на евентуалност да отхвърли жалбата, и

— да осъди Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски.

13 Комисията поддържа, че жалбата срещу спорното решение е недопустима. Това решение, квалифициращо спорната мярка като съвместима с общия пазар държавна помощ, не подлежало на обжалване, тъй като не засягало интересите на Кралство Нидерландия.

14 Общият съд обявява жалбата за допустима, като приема в точка 42 от обжалваното съдебно решение, че спорното решение несъмнено произвежда задължително правно действие. На първо място, той прави извода, че квалификацията като държавна помощ позволява на Комисията да извърши преценка за съвместимостта на тази мярка с общия пазар. На второ място, тази квалификация довела до прилагане на предвидената в Регламент № 659/1999 процедура за съществуващите схеми за помощ, и по-специално тази по членове 17—19 и 21 от този регламент, която задължава държавите членки да представят на Комисията годишни доклади за всички съществуващи схеми за помощ. На трето място, тази квалификация може също така да окаже въздействие върху предоставянето на нова помощ по силата на правилата за припокриване на помощи с различен произход, предвидени по-специално в точка 74 от Насоките на Общността относно използването на държавна помощ за опазването на околната среда (ОВ C 37, 2001 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 251).

15 В подкрепа на исканията си Кралство Нидерландия изтъква две правни основания, едното от които е изведено от нарушение на член 87 ЕО, а другото — от нарушение на задължението за мотивиране.

16 Що се отнася до първото правно основание, което се подразделя на две части, Кралство Нидерландия, подкрепено от Федерална република Германия, изтъква, че спорната мярка не представлява предимство, финансирано с държавни ресурси, и че установеното с член 87 ЕО условие за селективност не е спазено по отношение на предприятията — получатели на тази мярка.

17 Що се отнася до първата част на първото правно основание, изведено от липсата на предимство, финансирано с държавни ресурси, Общият съд констатира, че спорната мярка не се основава на права за емисии, предоставяни пряко от

държавата. При все това възможността тези права да се търгуват им придавала пазарна стойност, която можела да бъде продадена от предприятията по всяко време. Освен това, закупувайки права за емисии, предприятията избягвали налагането на глоба. Правата за емисии, приравнени на нематериален актив, били предоставени безвъзмездно на разположение на съответните предприятия, въпреки че можело да бъдат продадени или включени в тръжна процедура. По този начин Кралство Нидерландия се отказало да получава държавни ресурси. Следователно спорната мярка представлявала предимство, предоставено чрез държавни ресурси на съответните предприятия.

18 Що се отнася до втората част от първото правно основание, изведена от липсата на селективност, Общият съд прави извода, че спорната мярка, разгледана в нейната цялост, не поставя в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

19 На първо място, критерият за прилагане на мярката, който е общата топлинна мощност на индустриалните обекти, представлявал обективен критерий. Според Общия съд, тъй като спорната мярка се отнася за предприятията, които замърсяват в най-голяма степен, този обективен критерий съответства на преследваната цел, а именно защита на околната среда, както и на вътрешната логика на схемата.

20 На второ място, установено е, че фактическото и правно положение на предприятията, подчинени на този специален таван за емисии на NO_x, не може да се приеме за сравнимо с положението на предприятията, за които не се прилага този таван. На големите индустриални обекти, включени в тази специална схема, се налагат под страх от глоба норма за емисии или точно определена норма за стандарт на работа, която щяла да бъде постепенно намалявана до 2010 г. Комисията не доказала съществуването на общ режим, който да се прилага за предприятия във фактическо и правно положение, сходно с това на индустриалните обекти, подчинени на спорната мярка, но който не предоставя предимство, каквото е възможността за търгуване с правата за емисии на NO_x. По този начин спорната мярка не дерогирала никакъв общ режим. При тези условия спорната мярка не поставяла в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки по смисъла на член 87,

параграф 1 ЕО. Следователно тъй като критерият за селективност не бил изпълнен, посочената мярка не можела да се квалифицира като държавна помощ.

21 Не е било необходимо Общият съд да се произнася по второто правно основание, тъй като отменя спорното решение след разглеждането на първото правно основание.

Производство пред Съда

22 С Определение на председателя на Съда от 23 декември 2008 г. Република Словения, както и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Кралство Нидерландия.

23 С Определение на председателя на Съда от 8 май 2009 г. Френската република е допусната да встъпи в подкрепа на исканията на Кралство Нидерландия в устната фаза на производството, ако такава се провежда.

Искания на страните

24 С жалбата си Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да обяви за недопустима жалбата за отмяна,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата за отмяна и

— да осъди Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски, свързани с производствата пред Общия съд и Съда.

25 В писмения си отговор Кралство Нидерландия иска от Съда:

— да отхвърли жалбата,

— чрез подаване на насрещна жалба да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото с него се отхвърля повдигнатото от тази държава първо правно основание, отнасящо се до липсата на предимство, финансирано с държавни ресурси, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани с първоинстанционното производство и с настоящото производство по обжалване.

26 В писмения си отговор Федерална република Германия иска от Съда:

— като основно искане:

— да отхвърли жалбата,

— чрез подаване на насрещна жалба, да отмени обжалваното съдебно решение и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски;

— при условията на евентуалност, ако Съдът приеме, че насрещната жалба е недопустима:

— да отхвърли жалбата,

— в случай че уважи жалбата на Комисията, да отмени изцяло обжалваното съдебно решение и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 В писменото си становище при встъпване Република Словения иска от Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

28 В писменото си становище при встъпване Обединеното кралство моли Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани с първоинстанционното производство и с настоящото производство по обжалване.

По жалбата

29 Комисията излага две правни основания в подкрепа на жалбата си. Първото правно основание е изведено от нарушение на член 230 ЕО относно процесуалната легитимация на държава членка, чиято мярка за помощ е одобрена. С второто правно основание, изтъкнато при условията на евентуалност, Комисията твърди, че е налице нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, що се отнася до понятията „определени предприятия“ или „производството на някои стоки“, съдържащи се в тази разпоредба.

По първото правно основание

Доводи на страните

30 Първото правно основание се състои от две части. С първата част Комисията изтъква, че точната формулировка на разпоредителната част на решението на Комисията, чиято отмяна е поискана, не е определяща. Освен това в точка 47 от обжалваното съдебно решение Общият съд представил погрешно разпоредителната част на решението на Комисията, взето в процедурата, довела до постановяването на Определение по делото Нидерландия/Комисия, посочено по-горе. Поради това точка 47 от обжалваното съдебно решение съдържала изопачаване на фактите и следователно се основавала на погрешен критерий за допустимост. Във всеки случай направеното от Общия съд в точка 47 от обжалваното съдебно решение разграничение между решението, разглеждано в Определение по дело Нидерландия/Комисия, посоченото по-горе, и спорното решение, не било относимо.

31 С втората част от първото правно основание Комисията поддържа, че е неправилен изводът, че квалификацията на спорната мярка като държавна помощ е

породила определени правни последици. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика понятието за държавна помощ е обективно понятие. Спорната държавна мярка или попадала в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, или била изключена от него. Не следвало да се смята, че последиците на спорното решение за съответната държава членка, описани от Общия съд в точка 41 от обжалваното съдебно решение (представяне на доклади, ненатрупване на помощи), се дължат на изразяването на становище от Комисията, тъй като те зависят само от това дали спорната мярка попада в обхвата на член 87, параграф 1 ЕО. Що се отнася до ограниченията за натрупване на помощи, изтъкнати от Общия съд, Комисията отбелязва, че те щели да се прилагат ако спорната мярка представлява помощ, независимо дали в спорното решение Комисията е посочила, че случаят е такъв.

32 Кралство Нидерландия изтъква, в отговор на първата част от първото правно основание, че спорното решение съществено се различава от решението, взето в процедурата, довела до постановяването на Определение по делото Нидерландия/Комисия, посочено по-горе. В конкретния случай Кралство Нидерландия не е поискало да се извърши контрол за законосъобразност на спорната мярка от гледна точка на членове 87 ЕО и 88 ЕО. Напротив, тази държава членка изрично е поискала от Комисията да не квалифицира посочената мярка като държавна помощ. Настоящата жалба се отнася изрично до разпоредителната част на спорното решение, за разлика от жалбата в производството, по което е постановено Определение по дело Нидерландия/Комисия, посочено по-горе.

33 Що се отнася до доводите във връзка с втората част от първото правно основание, Кралство Нидерландия подчертава, че само квалификацията на дадена национална мярка като държавна помощ ще позволи на Комисията да разгледа съвместимостта на мярката с общия пазар. В това отношение Комисията разполага с изключителна компетентност. Посочената квалификация обвързвала държавите членки да спазват задълженията, произтичащи от Регламент № 659/1999. Освен това квалификацията от Комисията на дадена национална мярка като държавна помощ поражда последици и във връзка с производството пред националните юрисдикции, що се отнася до съпоставимите национални мерки.

34 Освен това Федерална република Германия, Френската република, Република Словения и Обединеното кралство поддържат и че спорното решение е обжалваем акт по смисъла на член 230 ЕО.

Съображения на Съда

35 В рамките на първото правно основание Комисията оспорва, на първо място, извода, направен от Общия съд в точка 47 от обжалваното съдебно решение, съгласно който настоящият случай следва да се разграничава от този, който стои в основата на определението по дело Нидерландия/Комисия, посочено по-горе. По последното дело с жалбата си Кралство Нидерландия всъщност иска отмяна на съответното решение, „доколкото в него Комисията стига до извода, че предоставените на пристанищните власти помощи […] представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО“, макар разпоредителната част на това решение да не съдържа този извод.

36 В това отношение от точка 20 от посоченото определение следва, че в уведомлението за разглежданата по това дело схема за помощи държавата членка е поискала от Комисията да прецени законосъобразността на мярката от гледна точка на членове 87 и 88 ЕО, поради което посоченото решение, прието по силата на член 87, параграф 1 ЕО, от една страна, и по силата на член 87, параграф 3, буква в) ЕО, от друга, не може да измени по съществен начин правното положение на Кралство Нидерландия. Съдът също така прави извод в точки 21—24 от същото определение, че разпоредителната част на разглежданото решение по никакъв начин не съставлява произнасяне относно това дали пристанищните власти представляват предприятие, нито относно икономическия характер на съвкупността от дейности на тези власти, че това решение не предопределя по никакъв начин квалификацията, от гледна точка на член 87, параграф 1 ЕО, на евентуални други предоставени на пристанищните власти помощи и че обжалваната част от мотивите на посоченото решение не е произвела задължително правно действие от естество да засегне интересите на Кралство Нидерландия.

37 За сметка на това в конкретния случай от точка 8 от обжалваното съдебно решение е видно, че нидерландските органи уведомяват Комисията по силата на член 88, параграф 3 ЕО за спорната мярка, като искат от тази институция да констатира с решение, че мярката не представлява помощ, в съответствие с член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999. В своята жалба пред Общия съд Кралство Нидерландия изрично оспорва, от една страна, отхвърлянето на искането му да не се квалифицира като държавна помощ спорната мярка и от друга, мотивите на спорното решение за отхвърляне на това искане. Освен това от спорното решение, както и от обжалваното съдебно решение е видно, че Комисията е квалифицирала като държавна помощ спорната мярка, преди да я обяви за съвместима с общия пазар.

38 При това положение Общият съд не допуска грешка при прилагане на правото, като прави разграничение между настоящия случай, който се отнася до изрично искане от съответната държава членка, целящо Комисията да извърши констатация, че дадена мярка е приета в съответствие с член 4, параграф 2 от Регламент № 659/1999, и случая, който стои в основата на определението по дело Нидерландия/Комисия, посочено по-горе.

39 На второ място, Комисията оспорва точка 41 от обжалваното съдебно решение в смисъл, че квалификацията на спорната мярка като държавна помощ поражда правни последици по отношение на съответната държава членка. Тя поддържа, че понятието за държавна помощ е обективно понятие и че преките последици, описани от Общия съд, не се дължат на тази квалификация, а на това дали спорната мярка попада в обхвата на член 87, параграф 1 ЕО.

40 В това отношение следва да се напомни, че когато Комисията след предварителното разглеждане констатира, че мярката, за която е отправено уведомление, ако същата попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, не поражда съмнения относно съвместимостта си с общия пазар, тя приема решение да не повдига възражения на основание член 4, параграф 3 от Регламент № 659/1999 (Решение от 24 май 2011 г. по дело Комисия/Kronoply и Kronotex, C-83/09 P, Сборник, стр. I-4441, точка 44). Общият съд правилно отбелязва в точка 41 от обжалваното съдебно решение, че подобно решение по-специално води до

прилагане на предвидената в Регламент № 659/1999 процедура за съществуващите схеми за помощ, и по-специално тази по членове 17—19 и по член 21, който задължава държавите членки да представят годишни доклади за всички съществуващи схеми за помощ.

41 Както отбелязва генералният адвокат в точки 24 и 27 от своето заключение, неправилната квалификация на дадена мярка като държавна помощ има правни последици за уведомяващата държава членка, тъй като тази мярка подлежи на редовен мониторинг от Комисията и на периодичен контрол от нейна страна, така че тази държава членка разполага с ограничена свобода на действие при прилагането на мярката, за която е постъпило уведомление.

42 От това непременно следва, че решение, основано на параграфи 1 и 3 от член 87 ЕО, което, въпреки че квалифицира спорната мяка като държавна помощ, я обявява за съвместима с общия пазар, трябва да се разглежда като обжалваем акт съгласно член 230 ЕО. Освен това подобно решение за съвместимост по смисъла на член 87, параграфи 1 и 3 ЕО е окончателно и не представлява подготвителна мярка.

43 С оглед на изложените съображения следва да се отхвърли първото правно основание на жалбата на Комисията.

По второто правно основание

44 Комисията поддържа по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в своя анализ на селективността на спорното решение. С второто си правно основание Комисията оспорва, от една страна, мотивите на обжалваното съдебно решение, съгласно които спорната мярка не поставя в

по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, и от друга страна, извода, до който достига Общият съд, според който, дори ако спорната мярка поставя в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки, тя не представлява държавна помощ, тъй като тя е благоприятна за околната среда и е оправдана от естеството или от структурата на системата, в която тя се вписва.

По първата част от второто правно основание

— Доводи на страните

45 С първата част от второто правно основание Комисията поддържа, че фактът, че според Общия съд критерият за прилагане на спорната мярка е обективен, а не географски или отраслов критерий, е без значение. В това отношение Комисията подчертава в рамките на първи довод, че фактът, че всички големи индустриални обекти са подчинени на таван за емисии, е ирелевантен, тъй като този таван само доказва, че спорните помощи попадат в схема за помощи, а не представляват индивидуална помощ. Според Комисията спорната мярка, която се отнася до ограничена група от предприятия, а именно около 250 предприятия, представлява селективна мярка.

46 В рамките на втори довод Комисията поддържа, че Общият съд прилага погрешен критерий, за да установи селективността на спорната мярка, и погрешно възлага на Комисията неправилна и невъзможна тежест на доказване. Така тя е трябвало да представи доказателства, че всички други нидерландски предприятия са подчинени на същите задължения като тези, на които се подчиняват посочените 250 предприятия. В това отношение Комисията изтъква, че дори ако никое друго нидерландско предприятие не е било подложено и на

най-минималното ограничение в областта на емисиите на NO_x, спорната мярка отново щяла да представлява държавна помощ. Всъщност Кралство Нидерландия е могло да наложи на тези 250 предприятия „традиционна“ задължителна мярка, без да им дава възможност за търговия с права за емисии на NO_x. За сметка на това броят предприятия, на които тази държава членка предлага такова предимство, е ограничен — в случая става въпрос само за 250 предприятия, които разполагат с инсталирана мощност над 20 MWth. Следователно мярката била селективна.

47 Кралство Нидерландия отговаря, че съображението, в което Общият съд констатира, че спорната мярка е обективна, без географски или отраслов обхват, не може да се поставя под въпрос на етапа на обжалването, за да се отмени констатацията на Общия съд, че спорната мярка има неселективен характер. Следователно доводът на Комисията бил недопустим. Общият съд посочвал този пункт само като фактическа констатация, а не като съществено основание на преценката си относно селективността на посочената мярка. Що се отнася до сравнението между нидерландските предприятия, които не са обхванати от разглежданата схема, и 250-те предприятия, които могат да търгуват с правата за емисии на NO_x, Кралство Нидерландия на първо място изтъква, че последните предприятия, разполагащи с големи индустриални обекти, се подчиняват на допълнителни задължения. Тези допълнителни задължения водели до установяване на съществена разлика в областта на емисиите на NO_x между тези предприятия и останалите предприятия.

48 Според Федерална република Германия е ясно, че за Общия съд критерият за обективност е необходимо, но не достатъчно условие, за да се отговори отрицателно на въпроса за селективността на дадена мярка. Последиците на мярката били решаващият критерий за преценка. Съдът считал дадена мярка за селективна само когато тя е фактически селективна, макар да е била изпълнена според обективни критерии. Тази констатация произтичала и от посочените от Комисията съдебни решения. В настоящия случай Общият съд приема, че участващите в схемата за търговия с права за емисии 250 предприятия не са се намирали в положение, фактически или правно сходно с това на другите предприятия. Според Федерална република Германия Комисията е длъжна да докаже, че другите предприятия, намиращи се в сходно положение с това на

засегнатите от спорната мярка предприятия, са подчинени на същите правила за емисии на NO_x, но са изключени от схемата за търговия с права за емисии. Решаващ бил единствено въпросът дали спорната мярка представлява изключение от по-общо правило.

49 Според Република Словения критерият, който следва да се вземе предвид, за да се прецени селективността на дадена мярка, е да се определи дали тя се прилага за всички предприятия, намиращи се в сходно положение. Тази държава смята, че разглежданият режим цели защита на околната среда и отчита конкретните характеристики на големите замърсители, за да постигне тази цел. На предприятията, предизвикващи замърсяване, се налагали по-големи финансови ограничения, отколкото на другите предприятия и тяхното правно положение било третирано по различен начин.

— Съображения на Съда

50 Според установената съдебна практика обстоятелството, че броят на предприятията, които могат да искат да се ползват от дадена мярка, е много голям или че тези предприятия са от различни сектори на дейност, не е достатъчно, за да отпадне избирателният характер на тази мярка и следователно да се изключи квалификацията ѝ като държавна помощ (Решение от 17 юни 1999 г. по дело Белгия/Комисия, C-75/97, Recueil, стр. I-3671, точка 32, Решение от 8 ноември 2001 г. по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Recueil, стр. I-8365, точка 48 и Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, C-409/00, Recueil, стр. I-1487, точка 48). Доколкото въпросната мярка се урежда от обективни критерии за хоризонтално прилагане, това обстоятелство също не поставя под въпрос нейния избирателен характер, тъй като то може само да докаже, че спорните помощи попадат в обхвата на схема за помощи, а не представляват индивидуална помощ (вж. в този смисъл Решение по дело Испания/Комисия, посочено по-горе, точка 49).

51 В действителност член 87, параграф 1 ЕО определя държавните мерки в зависимост от техните последици и следователно независимо от използваните от държавите членки техники за тяхното изпълнение (вж. Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник, стр. I-10505, точка 89).

52 Освен това в точки 84 и 86 от обжалваното съдебно решение, позовавайки се на точки 34 и 41 от Решение по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, посочено по-горе, Общият съд основателно потвърждава, че дадена държавна мярка има характер на помощ само ако може да постави в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки в сравнение с други предприятия, които се намират в сходно фактическо и правно положение от гледна точка на преследваната от съответната мярка цел.

53 В точка 88 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че „[с]ледователно критерият за прилагане на спорната мярка е обективен, без никакви съображения за географско положение или сектор на дейност. Доколкото спорната мярка се отнася за предприятията, които замърсяват в най-голяма степен, този обективен критерий освен това съответства на преследваната цел, а именно защита на околната среда, както и на вътрешната логика на схемата“.

54 Общият съд обаче отбелязва също, в точка 89 от обжалваното съдебно решение, че „норма за емисии или точно определена норма за стандарт на работа (Performance Standard Rate (PSR), която ще бъде постепенно намалявана до 2010 г., са наложени под страх от глоба само за предприятията, включени в тази схема“. След това Общият съд продължава своя анализ в точка 91 и сл., като по същество изяснява, че Комисията не е доказала в спорното решение, че останалите предприятия, различни от предприятията, засегнати от спорната мярка, са подчинени на тежести, еквивалентни на произтичащите от нея, така че тези останали предприятия са можели да се разглеждат като намиращи се в положение, сходно на това на засегнатите от спорната мярка предприятия. Въз основа на всички тези съображения в точка 96 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че спорната мярка не поставя в по-благоприятно положение определени предприятия.

55 В този смисъл от цялостния прочит на точки 84—96 от обжалваното съдебно решение следва, че Общият съд не е стигнал до извода, както поддържа Комисията, че прилагането на обективния критерий за обща инсталирана топлинна мощност над 20 MWth на съответните предприятия е достатъчен, за да се отхвърли тезата на Комисията относно селективния характер на спорната мярка. Всъщност Общият съд констатира, че тази мярка се прилага към големите предприятия без никакви други съображения за географско положение или сектор на дейност. Тези фактически констатации на Общия съд относно обективния характер на мярката подсилват следваното от него съждение, според което спорната мярка не е селективна, щом като мярка, която би се приложила въз основа на субективни критерии, по дефиниция би била селективна. Следва да се разясни, че Общият съд не се основава изключително на тези констатации, за да стигне до извода, че мярката не е селективна.

56 Следователно Общият съд не установява, обратно на поддържаното от Комисията, че спорната мярка няма селективен характер по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО само поради това че тя е била уредена от обективен критерий.

57 При тези условия първият довод от първата част на второто правно основание на Комисията следва да се отхвърли.

58 В рамките на втория довод от първата част на второто правно основание Комисията поставя под въпрос съображенията на Общия съд, съдържащи се в точки 89—96 от обжалваното съдебно решение, и поддържа по същество, че Общият съд приложил погрешен критерий, според който Комисията трябвало да представи доказателства, че за всички други предприятия в съответната държава членка били в сила същите задължения като обхванатите от спорната мярка. Според Комисията Общият съд ѝ наложил прекомерна и излишна тежест на доказване, доколкото от спорното решение и от обжалваното съдебно решение става ясно, че за всички предприятия в Нидерландия са били в сила ограничения във връзка с емисиите на NO_x. Според Комисията Кралство Нидерландия никога не е изтъквало довода, изведен от липса на селективност на спорната мярка с мотива, че другите предприятия не са били подчинени на идентични или сходни задължения.

59 В самото начало следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика от член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Общият съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални норми относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде придадено на представените му доказателства. Следователно освен в случай на изопачаване на посочените доказателства тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. Решение от 18 март 2010 г. по дело Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, Сборник, стр. I-2259, точки 30 и 31 и Решение от 2 септември 2010 г. по дело Комисия/Deutsche Post AG, C-399/08 P, Сборник, стр. I-7831, точка 63).

60 Що се отнася обаче до приложимите процесуални норми относно тежестта на доказване и събирането на доказателствата, Съдът е компетентен да разглежда в рамките на производството по обжалване дали Комисията следва да докаже селективния характер на спорната мярка.

61 Действително според постоянната практика на Съда, за да се квалифицира една мярка като помощ, следва да са изпълнени всички условия, посочени в член 87, параграф 1 ЕО (Решение от 15 юли 2004 г. по дело Pearle и др., C-345/02, Recueil, стр. I-7139, точка 32, както и цитираната съдебна практика). Както бе посочено в точка 52 от настоящото решение, Общият съд правилно е счел, че предоставено от една държава членка икономическо предимство има характер на помощ само ако е от естество да постави в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки.

62 В този смисъл, за да докаже, че спорната мярка се прилага селективно към определени предприятия или към производството на някои стоки, Комисията трябва да представи доказателства, че тази мярка въвежда разграничения между предприятия, намиращи се в сходно фактическо и правно положение от гледна точка на целта на спорната мярка. Освен това обаче следва да се посочи, че

понятието за помощ не обхваща мерки, въвеждащи разграничение между предприятия в областта на тежестите, когато това разграничение се дължи на естеството и на структурата на разглежданата схема от тежести (Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Нидерландия/Комисия, C-159/01, Recueil, стр. I-4461, точка 42 и цитираната съдебна практика). Държавата членка, която въвежда подобно разграничение между предприятия в областта на тежестите, трябва да докаже, че то е действително обосновано от естеството и от структурата на разглежданата схема (Решение по дело Нидерландия/Комисия, посочено по-горе, точка 43).

63 В това отношение следва да се посочи, както отбелязва Комисията в точка 3.1 от спорното решение, че участващите в схемата „dynamic cap“ предприятия се отнасят към специфична група от големи индустриални предприятия, които са активни в търговията между държавите членки и ползват предимство, което не е на разположение на други предприятия. Действително тези предприятия се ползват с предимство, което се състои във факта, че могат да направят парично остойностяване на икономическата стойност на осъщественото от тях намаляване на емисиите, като ги превърнат в права за емисии, с които може да се търгува, или евентуално да избегнат риска от плащане на глоби, когато надхвърлят определеното от националните органи ограничение за емисии на NO_x за единица енергия, като закупят такива права за емисии от други обхванати от спорната мярка предприятия (вж. в това отношение точки 92 и 96 от настоящото решение), докато другите предприятия нямат тези възможности, което по принцип е достатъчно, за да се докаже, че Кралство Нидерландия е въвело разграничение между предприятията в областта на тежестите по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 61 от настоящото решение.

64 Всъщност между страните е безспорно, както те потвърждават в съдебното заседание, че всяко предприятие, чиято дейност генерира емисии на NO_x, трябва да се съобразява със задълженията в областта на ограничаването или на намаляването на тези емисии, независимо дали е обхванато от спорната мярка. За да изпълнят задълженията, които произтичат за тях по силата на националното законодателство, само обхванатите от спорната мярка предприятия разполагат с описаните в предходната точка възможности, което представлява тяхно предимство, от което другите предприятия, намиращи се в сходно положение, не се ползват.

65 В това отношение следва да се отбележи, че Комисията не е длъжна да детайлизира допълнително своето решение. В рамките на програма за помощи тя може просто да проучи характеристиките на разглежданата програма, за да прецени в мотивите на решението си дали поради предвидените в тази програма условия последната осигурява съществено предимство на получателите спрямо конкурентите им и дали от нея могат да се ползват главно участващи в търговията между държавите членки предприятия (вж. Решение от 7 март 2002 г. по дело Италия/Комисия, C-310/99, Recueil, стр. I-2289, точка 89).

66 Следователно, като постановява в точки 92 и 93 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е представила никакво конкретно доказателство, което да установи, че двете категории предприятия, споменати в точка 64 от настоящото решение, имат задължения от същото естество и следователно са в сходно положение, Общият съд допуска грешка при прилагане на правото относно тежестта на доказване, която носи Комисията.

67 В случая е достатъчно в това отношение да се отбележи, че спорното решение ясно посочва и прилага по настоящия случай критерия за селективност, на който трябва да отговаря мярката, за да представлява държавна помощ. Комисията се позовава на съществуването в съответната държава членка на закони, отнасящи се до управлението на околната среда и до замърсяването на атмосферата, които не включват спорната мярка. Наред с това Комисията отчита факта, че нидерландските предприятия извън 250-те големи индустриални обекта, обхванати от спорната мярка, също са подчинени на определени изисквания, що се отнася до емисиите на NO_x

68 От изложеното по-горе следва, че първата част на второто правно основание трябва да се уважи.

По втората част от второто правно основание

— Доводи на страните

69 В рамките на втората част от второто правно основание Комисията поддържа, че нито предметът за защита на околната среда на спорната мярка, нито естеството или общата структура на схемата, в която тази мярка се вписва, водят до отричане на характера на държавна помощ на тази мярка.

70 На първо място, Комисията се позовава на практиката на Съда, съгласно която за целите на определянето дали държавната мярка представлява държавна помощ член 87, параграф 1 ЕО не разграничава в зависимост от причините или целите на държавните мерки, а определя тези мерки в зависимост от техните последици. Комисията уточнява, че в случай че би било възможно да се посочи целта за защита на околната среда, това би накърнило задачата на Комисията, която се състои в проверка дали помощта не засяга по неблагоприятен начин условията на търговия до степен, която противоречи на общия интерес.

71 На второ място, Комисията упреква Общия съд, че е приел спорната мярка за обоснована поради естеството или общата структура на схемата, в която тя се вписва. Според Комисията това тълкуване е неправилно, тъй като преди това Общият съд е стигнал до извода, че Комисията не е доказала съществуването на общ режим, който да свидетелства, че спорната мярка поставя в по-благоприятно положение определени предприятия по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Освен това Комисията добавя, че държавата членка трябва да докаже обосноваността на подобна мярка от естеството или общата структура на схемата, в която тя се включва. В случая Кралство Нидерландия не било извършило такова доказване.

72 Като се позовава на Решение от 6 септември 2006 г. по дело Португалия/Комисия, (C-88/03, Recueil, стр. I-7115), Комисията поддържа, че от естеството и

от общата структура на дадена по-широка схема, включваща ограничения на емисиите на NO_x, не следва, че възможността да се търгуват правата за емисии на NO_x трябва да бъде предоставена на предприятията, обхванати от спорната мярка. По подобие на Съда в Решение по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, посочено по-горе, Комисията счита, че всички намаления на емисии на NO_x са полезни за околната среда, без да се прави разлика в произхода на тези намаления, тоест топлинна мощност под или над 20 MWth на индустриалните обекти.

73 Кралство Нидерландия отговаря, че това правно основание се основава на неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение. Според него Общият съд не преценява, че целта за защита на околната среда лишава спорната мярка от характера ѝ на мярка за държавна помощ. Той подчертава, че тези констатации са направени при условията на евентуалност. Във всеки случай Кралство Нидерландия счита, че Общият съд правилно установява, че дори в случай че е ставало въпрос за общ режим, установеното разграничение между предприятията е обосновано, като се има предвид, че то се основава само на количеството емисии на NO_x и на специфичната норма за намаляване, наложена на предприятията със значителен размер на емисии. Критерият на спорната мярка, а именно количеството емисии, намира основание в естеството и общата структура на общ режим, целящ намаляване на атмосферното замърсяване.

— Съображения на Съда

74 Общият съд приема в точка 99 от обжалваното съдебно решение, че „определянето на предприятията получатели всъщност намира основание в характера и общата структура на системата поради значителния размер на техните емисии NO_x и специфичната норма за намаляване, която им е наложена“, и че „съображения за опазване на околната среда обосновават разграничаването на предприятията с големи количества изпускани емисии NO_x от другите предприятия“. Освен това Общият съд установява, че „този обективен критерий освен това съответства на преследваната цел, а именно защита на околната среда, както и на вътрешната логика на схемата“.

75 Съгласно установената съдебна практика член 87, параграф 1 ЕО не разграничава в зависимост от причините или целите на държавните мерки, а определя тези мерки в зависимост от техните последици. Макар защитата на околната среда да е една от основните цели на Европейската общност, необходимостта да се вземе предвид тази цел не обосновава изключването на селективните мерки от приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, като при всички положения отчитането на екологичните цели може да се окаже полезно при преценката на съвместимостта на мярката за държавна помощ с общия пазар съгласно член 87, параграф 3 ЕО (Решение по дело Испания/Комисия, точка 46, посочено по-горе, и Решение по дело British Aggregates/Комисия, посочено по-горе, точка 92).

76 В конкретния случай значителният размер емисии NO_x на предприятията, обхванати от спорната мярка, и специфичната норма за намаляване, която им е наложена, не са достатъчни, за да се избегне квалифицирането на тази мярка като селективна мярка по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 55 от своето заключение, подобно разграничение между предприятията, което се основава на количествен критерий, тоест на критерия за общата инсталирана топлинна мощност над 20 MWth, не може да се счита за присъщо на схема, насочена към намаляване на промишленото замърсяване, и следователно обосновано единствено от съображения от екологичен порядък.

77 Наред с това следва да се напомни, че държавата членка, която е въвела подобно разграничение между предприятията, е длъжна да докаже, че то действително е обосновано от естеството и структурата на разглежданата схема (вж. в този смисъл Решение по дело Нидерландия/Комисия, посочено по-горе, точка 43).

78 При тези условия критерият за разграничаване, използван от разглежданото национално законодателство, тоест топлинна мощност на индустриалните обекти над 20 MWth, не се обосновава нито от естеството, нито от неговата обща структура, така че характерът на държавна помощ на спорната мярка не може да се изключи.

79 Предвид изложените съображения второто правно основание трябва да се уважи и във втората му част, а следователно и в неговата цялост.

По насрещните жалби

80 Доколкото Съдът уважава по същество жалбата на Комисията, следва да се разгледат насрещните жалби, подадени от Кралство Нидерландия и от Федерална република Германия.

81 Тези две държави членки изтъкват идентично правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд, който приел, че спорната мярка трябва да се разглежда като предимство, финансирано с държавни ресурси по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

82 Това правно основание включва две части, които се отнасят, от една страна, до съображенията на Общия съд, съдържащи се в точки 63—74 от обжалваното съдебно решение, съгласно които възможността за търгуване с правата за емисии, предвидена от спорната мярка, представлява предимство за обвързаните с нормата за емисии на NO_x предприятия, и от друга страна, съображенията на Общия съд в точки 74—77 от това решение относно факта, че спорната мярка представлява предимство, което е предоставено на съответните предприятия чрез държавни ресурси.

По първата част на единственото правно основание

Доводи на страните

83 Що се отнася до първата част на единственото правно основание, Кралство Нидерландия изтъква, че спорната мярка изхожда от определянето на допълнителна норма за емисии, която да се вземе предвид от определени предприятия. Количеството кредити, с които може да се търгува, следователно не било предварително определено и зависело изцяло от допълнителното намаление, което предприятията можели да реализират спрямо нормата. Кралство Нидерландия подчертава, че в случай на надхвърляне на установената норма глобата е допълнителна санкция, която не представлява алтернатива на предоставянето на липсващите кредити за емисии. Освен това според Кралство Нидерландия констатацията на Общия съд, направена в точка 70 от обжалваното съдебно решение, съгласно която всяко включено в тази схема предприятие може да продаде по всяко време тези права, е неправилна.

84 Според Федерална република Германия съответните предприятия могат да получат финансово предимство в смисъл на право, с което може да се търгува, само в резултат на усилията, които полагат за намаляване на своите емисии, което представлява насрещна престация с адекватна стойност за подлежащите на търговия сертификати. В това отношение тази държава членка напомня отрицателните последици от спорната мярка за предприятията, които не са в състояние да спазват разрешените количества емисии. За надхвърлящите праговата стойност емисии се прилагат цените за придобиване на права за емисии, определени посредством пазара или чрез глоба. Предприятията могат да получат право, с което да се търгува, и свързаното с него икономическо предимство само със свои собствени усилия, когато успеят да намалят квотите за емисии под разрешения праг.

85 Според Федерална република Германия усилията на предприятията с оглед намаляване на техните емисии представляват насрещна престация за тази стока, с която може да се търгува, и самата стойност на тази стока по принцип не била

предимство. Освен това понятието за кредити за права за емисии като „бъдеща опция“ не засяга задължението на предприятията да спазват целите в областта на емисиите и по дефиниция не винаги е изгодно.

Съображения на Съда

86 Необходимо е да се напомни, че член 87, параграф 1 ЕО определя държавната помощ като помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки. Понятието за държавна помощ по смисъла на тази разпоредба е по-общо от това за субсидия, тъй като то обхваща не само положителни престации като самите субсидии, но също и други мерки, които под различни форми облекчават разходите, които обикновено са в тежест на бюджета на едно предприятие, и които по този начин, без да бъдат субсидия в тесния смисъл на думата, са от същото естество и имат същите последици. Сред непреките предимства, които имат същия ефект като субсидиите, се включва предоставянето на стоки или услуги при преференциални условия (вж. Решение от 14 септември 2004 г. по дело Испания/Комисия, C-276/02, Recueil, стр. I-8091, точка 24 и Решение от 1 юли 2008 г. по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, Сборник, стр. I-4777, точка 123).

87 Освен това от съдебната практика следва, че за помощи се считат и мерките, които под каквато и да било форма са в състояние пряко или непряко да поставят предприятия в по-благоприятно положение или които следва да се считат за икономическо предимство, от което предприятието получател не би се ползвало в нормални пазарни условия (вж. Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точка 84 и цитираната съдебна практика).

88 С оглед на посочената съдебна практика трябва да се констатира, че възможността за търгуване с правата за емисии на NO_x зависи преди всичко от обстоятелството, че държавата, от една страна, позволява продажбата на тези права, а от друга, дава възможност на предприятията с изпускани над нормата емисии на NO_x да придобият липсващите права за емисии от други предприятия, съгласявайки се по този начин със създаването на пазар за тези права (вж. също точки 64, 65 и 87—96 от настоящото решение). Това заключение следва също от точка 70 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд основателно стига до извода, че като допуска тези права да могат да се търгуват, Кралство Нидерландия им придава пазарна стойност.

89 Що се отнася до доводите, съгласно които възможността да се търгуват тези права представлява насрещна престация, на пазарната цена, за усилията на обхванатите от спорната мярка предприятия за ограничаване на емисиите им на NO_x, те трябва да бъдат отхвърлени в съответствие с цитираната в точка 86 от настоящото решение съдебна практика, поради факта че разходите за намаляване на посочените емисии спадат към тежестите, които обикновено обременяват бюджета на предприятието.

90 Относно доводите, съгласно които възможността да се търгуват тези права не може да се разглежда като конкретно предимство за съответните предприятия поради непредвидимостта на пазара, следва да се констатира, че възможността тези предприятия да избират между разходите за придобиване на права за емисии и разходите, свързани с мерки, целящи намаляването на емисиите на NO_x, представлява предимство за тях. Нещо повече, възможността за предприятията, до които се отнася спорната мярка, да търгуват с всички права на емисии, а не само с кредитите, получени в края на годината от положителната разлика между разрешените и установените емисии, представлява допълнително предимство за тези предприятия. Всъщност последните могат да разполагат с парични средства, продавайки правата за емисии, преди да са изпълнени условията за тяхното окончателно разпределяне, независимо че за тях се прилага таван и че предприятията, които надхвърлят установената норма за емисии, трябва да компенсират свръхемисиите през следващата година.

91 Следователно спорната мярка, която включва възможността да се търгува с тези права за емисии, трябва да се счита за икономическо предимство, което предприятието получател не би получило в нормални пазарни условия.

92 Наред с това Кралство Нидерландия оспорва заключението, съдържащо се в точка 73 от обжалваното съдебно решение, съгласно което спорната мярка позволява на предприятията, които са с изпускани над определената норма емисии NO_x и следователно имат отрицателно салдо в края на годината, да избегнат налагането на глоба, като придобият права за емисии от предприятията, които са реализирали излишък от емисии.

93 В това отношение Кралство Нидерландия поддържа, че в случай на надхвърляне на установената норма глобата е допълнителна санкция, която не представлява алтернатива на предоставянето на липсващите кредити за емисии.

94 В случая трябва да се констатира, че доводите на Кралство Нидерландия не оспорват ясно и в достатъчна степен извода на Общия съд, съгласно който спорната мярка предоставя на съответните предприятия възможност да закупят кредити за емисии на пазара преди края на годината, тъй като таваните за емисии се определят на годишна база. Подобен извод предполага, че преди проверката от националните органи за спазването на приложимия таван определени предприятия си дават възможност да придобият липсващите права за емисии и следователно избягват да надхвърлят нормата за емисии и оттук — задължението за плащане на глоба.

95 От това следва, че доводът на Кралство Нидерландия, оспорващ констатацията, направена от Общия съд в точка 73 от обжалваното съдебно решение, че предприятията могат да избегнат плащането на глоба, като придобият права за емисии, не може да бъде приет.

96 При тези условия следва да се отхвърли първата част от единственото правно основание, отнасящо се до неправилното тълкуване и прилагане на понятието за предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

По втората част от единственото правно основание

Доводи на страните

97 Що се отнася до втората част от единственото правно основание, свързано с понятието за финансиране с държавни ресурси, Кралство Нидерландия оспорва изводите, до които стига Общият съд в точки 75—77 от обжалваното съдебно решение. По-конкретно тази държава членка счита, че Общият съд е извършил неправилно тълкуване на приложеното от Съда в Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra (C-379/98, Recueil, стр. I-2099) понятие за финансиране с държавни ресурси. По отношение на спорната мярка Кралство Нидерландия счита, че било определящо да се констатира, че не е имало пряко или косвено прехвърляне на държавни ресурси вследствие на разпределянето на допълнителната финансова тежест между предприятията. Като се има предвид, че установената норма за емисии е допълнителна тежест за разглежданите предприятия, спорната мярка, която се състои в „компенсация“, служи само за да позволи на съответните предприятия сами да разпределят допълнителните тежести, произтичащи от тази норма.

98 Според Кралство Нидерландия глобата, свързана с надхвърлянето на установената норма, е допълнителна санкция, която не е алтернатива на предоставянето на липсващите кредити за емисии. Единствено фактът, че стойността на кредитите произтича от законодателството, не означавал, че условието за финансиране на тези кредити с държавни ресурси е изпълнено. В писмената си дуплика тази държава членка уточнява, че фактът, че определени приходи под формата на глоби не постъпват в държавния бюджет, когато предприятията спазват задълженията си, не може да представлява обстоятелство, което има значение с оглед правната уредба относно държавните помощи. Кралство

Нидерландия добавя, че ако друга схема за търговия с права за емисии може да генерира приходи за държавата членка, това не е достатъчно, за да се докаже, че тази държава губи ресурси по смисъла на член 87 ЕО, щом като тя не е избрала тази алтернативна схема.

99 Федерална република Германия също оспорва констатацията на Общия съд, според която разглежданата схема за търговия с права за емисии представлява предимство, предоставено на съответните предприятия чрез държавни ресурси. В нидерландския модел всички предприятия трябва да спазват едни и същи задължения, свързани с даден праг, който не трябва да се надхвърля. Въпросът дали сертификатите са на пазара и за каква сума зависи от начина, по който предприятията изпълняват задълженията си в областта на емисиите. Самите предприятия създават своите собствени активи. Ако дадено предприятие надхвърли праговата стойност, за него се прилагат цените за придобиване на права за емисии, които са определени посредством пазара или чрез глоба. Предприятията могат да получат право, с което може да се търгува, и свързаното с него икономическо предимство само когато успеят да намалят своите квоти за емисии, така че да не надхвърлят разрешения праг.

100 Освен това според Федерална република Германия приравняването на безвъзмездното предоставяне на правата за емисии на продажбата на стоки чрез орган на публичната власт не е релевантно от гледна точка на приложимия принцип, а именно този на частния инвеститор, който действа съобразно пазарните закони. Със схемата за търговия с права за емисии държавата установява законодателна рамка.

101 Тази държава членка поддържа, от една страна, че продажната цена не може да бъде предвидима, и от друга, че възможността да се извърши предсрочна продажба не представлява окончателно предимство. Тя изтъква, че несъбирането на глоби просто е свързано с факта, че предприятието не надхвърля таваните.

Закупуването на права за емисии от предприятията „overachievers“ [свръхпостигащи] се извършва с помощта на техни собствени средства и от икономическа гледна точка представлява еквивалент на възможността те сами да намалят своите емисии под разрешения таван. Няма никакъв отказ от страна на държавата да получава ресурси.

Съображения на Съда

102 В точка 75 от обжалваното решение Общият съд счита, че като предоставя безвъзмездно на разположение на съответните предприятия правата за емисии на NO_x, вместо да ги продава или да ги включи в тръжна процедура, и като установява схема, която предвижда възможността да се търгува с тези права на пазара, дори да са свързани с максимален таван, Кралство Нидерландия предоставя на посочените права естество на нематериални активи и се отказва от получаването на държавни ресурси.

103 Както произтича от практиката на Съда, за да могат да бъдат квалифицирани като държавни помощи по член 87, параграф 1 ЕО, предимствата трябва, от една страна, да бъдат пряко или непряко предоставени посредством държавни ресурси и от друга страна, отговорността за тях да се носи от държавата (Решение от 16 май 2002 г. по дело Франция/Комисия, C-482/99, Recueil, стр. I-4397, точка 24 и цитираната съдебна практика).

104 В това отношение следва да се посочи, че според постоянната съдебна практика не е необходимо във всички случаи да се установи, че е било извършено прехвърляне на държавни ресурси, за да може предоставеното на едно или на няколко предприятия предимство да се счете за държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (вж. Решение по дело Франция/Комисия, посочено по-горе, точка 36).

105 Освен това установеното в тази разпоредба разграничение между „помощ, предоставена от държава“, и помощи, предоставени „чрез ресурси на държава

членка“, не означава, че всички предимства, предоставяни от дадена държава, представляват помощи, независимо дали са финансирани с държавни ресурси, а цели единствено да включи в това понятие предимствата, предоставени пряко от държавата, както и тези, предоставени посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава (Решение по дело PreussenElektra, посочено по-горе, точка 58 и Решение от 5 март 2009 г. по дело UTECA, C-222/07, Сборник, стр. I-1407, точка 43).

106 В случая такова предимство, предоставено от националния законодател, а именно възможността за търгуване с правата за емисии на NO_x, би могло да доведе до допълнителна тежест за публичната власт под формата по-специално на освобождаване от задължението за плащане на глоби или на други парични санкции (вж. в този смисъл Решение от 17 юни 1999 г. по дело Piaggio, C-295/97, Recueil, стр. I-3735, точка 42). Действително, като създава схемата „dynamic cap“, Кралство Нидерландия предоставя на обхванатите от спорната мярка предприятия възможността да придобиват права за емисии, за да избегнат плащането на глоби. Освен това тази схема води до създаването, без конкретна предоставена на държавата насрещна престация, на права за емисии, които имат икономическа стойност поради обстоятелството, че с тях може да се търгува. Трябва да се констатира, че държавата членка би могла да продава такива права, евентуално чрез тръжна процедура, ако бе структурирала тази схема по друг начин (вж. в това отношение точки 63, 64 и 86—96 от настоящото съдебно решение).

107 В този смисъл направената от Общия съд в точка 75 от обжалваното съдебно решение констатация, че съответните предприятия могат да продават свободно своите права за емисии, дори да са свързани с максимален таван, не се поставя под въпрос от представените доводи. Както счита генералният адвокат в точка 87 от своето заключение, държавата членка, определяйки тези права за емисии като нематериални активи, с които може да се търгува, и предоставяйки ги безвъзмездно на съответните предприятия, вместо да продава тези права или да ги включи в тръжна процедура, действително се отказва от публични средства.

108 Освен това фактът, че подобна мярка позволява на предприятията да компенсират помежду си излишъците и липсите спрямо наложената норма и че тази мярка установява законодателна рамка за по-изгодно за предприятията с големи

индустриални обекти намаляване на емисиите на NO_x, доказва, че предприятията, обхванати от спорната мярка, разполагат с алтернатива спрямо налагането на глоба от държавата.

109 Що се отнася до доводите, позоваващи се на Решение по дело PreussenElektra, посочено по-горе, Общият съд правилно разграничава това решение от настоящия случай. Според това решение правна уредба на дадена държава членка, която, от една страна, задължава частните предприятия за електроснабдяване да изкупуват електроенергията, произведена в тяхната снабдителна зона от възобновяеми енергийни източници, на минимални цени, по-високи от реалната икономическа стойност на този вид електроенергия, и от друга страна, разпределя произтичащата от това задължение финансова тежест между посочените предприятия за електроснабдяване и частните оператори на мрежи за електроенергия, разположени нагоре по веригата, не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

110 Съдът приема в посоченото решение, че макар финансовата тежест, произтичаща от задължението за изкупуване на минимални цени да може да се отрази отрицателно върху икономическите резултати на обвързаните от това задължение предприятия и да доведе до намаляване на данъчните приходи на държавата, тази последица е присъща на такава правна уредба и не може да се разглежда като средство за предоставяне на производителите на електроенергия от възобновяеми източници на енергия на определено предимство, наложено в тежест на държавата.

111 Напротив, в настоящия случай, както отбелязва генералният адвокат в точка 92 от своето заключение, този отказ не може да се разглежда като „присъщ“ на всеки инструмент, който цели да регулира емисиите на атмосферни замърсители чрез схема за търговия с права за емисии. В действителност, когато прибягва до подобни инструменти, държавата по принцип може да избира между безвъзмездно предоставяне и отчуждаване или предлагане на търг на тези права. Освен това в случая съществува достатъчно пряка връзка между спорната мярка и загубата на приходи, каквато обаче липсва между налагането на задължението за придобиване и евентуалното намаляване на данъчните приходи по

дело PreussenElektra. Следователно фактическата обстановка в двете дела не е сходна; ето защо възприетото от Съда решение по първото дело не е относимо в конкретния случай.

112 Така възприетото от Съда разрешение в Решение по дело PreussenElektra, посочено по-горе, не е относимо в конкретния случай. Следователно Общият съд правилно стига до извода в точка 75 от обжалваното съдебно решение, че Кралство Нидерландия се е отказало да получава тези ресурси.

113 При тези условия следва да се отхвърлят и двете насрещни жалби на Кралство Нидерландия и на Федерална република Германия.

Относно последиците от основателността на второто правно основание на главната жалба и от отхвърлянето на насрещните жалби

114 С оглед на всички изложени съображения следва да се отмени обжалваното съдебно решение в частта му, с която се отменя спорното решение.

115 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд и може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение. Става ясно, че случаят по настоящото дело е такъв.

По жалбата в първоинстанционното производство

116 От изложените в настоящото решение съображения следва, че спорното решение не нарушава член 87, параграф 1 ЕО в частта му, в която Комисията стига до извода, че спорната мярка представлява държавна помощ за обхванатите от нея предприятия.

117 Всъщност от точки 86—96 и 102—113 от настоящото решение следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, потвърждавайки тезата на Комисията, съгласно която спорната мярка представлява предимство за обхванатите от нея предприятия, финансирано с държавни ресурси. Освен това поради изложените в точки 59—79 от настоящото решение причини Съдът уважава изтъкнатото от Комисията второ правно основание на жалбата, което цели да постави под въпрос извършения от Общия съд анализ по отношение на селективния характер на горепосоченото предимство. От тези мотиви впрочем следва, както и от мотивите за отхвърляне на насрещните жалби, че в спорното решение Комисията правилно е достигнала до извода, че произтичащото от спорната мярка предимство е приложено селективно.

118 Следователно първото правно основание за отмяна на Кралство Нидерландия, изтъкнато в първоинстанционното производство срещу посоченото решение, трябва да бъде отхвърлено.

119 Общият съд приема, че не е необходимо да се произнася по второто правно основание, изведено от Кралство Нидерландия, като се има предвид, че отменя спорното решение, доколкото с него се обявява, че спорната мярка включва държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

120 Следователно трябва да се разгледа това второ правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране.

По второто правно основание на жалбата в първоинстанционното производство

Доводи на страните

121 Кралство Нидерландия поддържа, че Комисията е нарушила задължението за мотивиране, като не е посочила причините, поради които схемата, за която е отправено уведомление, е квалифицирана като държавна помощ. Според тази държава членка Комисията е допуснала фактическа грешка, заявявайки, че производител, който не спазва своята норма за емисии и на който се налага глоба, получава кредити за NO_x. Става ясно, че в схемата, за която е отправено уведомление, даден производител получава кредити само ако изпуска емисии под определената му норма и ако остави неизползвано пространство за тези емисии.

122 Наред с това Кралство Нидерландия отбелязва противоречията в мотивите на Комисията в спорното решение. Тази институция посочвала по-специално въвеждането на схема за безвъзмездно предоставяне на кредити, като същевременно след това заявявала, че последните представляват насрещна престация за намаляването на емисиите на NO_x. Тази държава членка разяснява, че въведената схема не отпуска никакъв кредит на замърсителя, тоест на предприятието, което изпуска емисии, надхвърлящи установената норма. Единствено предприемачът, който намали своите емисии под тази норма, може да получи кредити. Освен това Комисията не била изложила задълбочено заключението, според което посочената схема не е предпочитана, по-специално защото става дума за схема „dynamic cap“, чиито последици за околната среда били несигурни, а чиито административни разходи, както и разходи за прилагане — по-високи, отколкото тези на схемата „cap-and-trade“.

123 Освен това Комисията не доказала, съгласно изискванията, поставени от практиката на Съда, твърдението си, че схемата, за която е отправено уведомление, засяга търговския обмен и нарушава конкуренцията между държавите членки.

124 Комисията отговаря, на първо място, че е очевидно, че всеки производител, който изпуска NO_x, получава безвъзмездно кредити за емисии. Тази констатация не противоречи на заключението, че в този случай предприятията трябва да предоставят насрещна престация под формата на допълнителни инвестиции в околната среда, за да могат действително да добавят тези активи към своя наличен доход посредством продажба. На второ място, що се отнася до изразените от Комисията съмнения относно ефективността на разглежданата схема, тези пасажи от спорното решение не се отнасят до мотивите за това дали тази схема представлява държавна помощ. На трето място, мотивите на Комисията към спорното решение разкривали защо безвъзмездното отпускане на права за емисии на нидерландските големи индустриални предприятия засяга търговията между държавите членки.

Съображения на Съда

125 Следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика изискванията от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, издаваща акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат за получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на посочения член 296 следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение от 6 юли 1993 г. по дело CT Control (Ротердам) и JCT Бенелюкс/Комисия, C-121/91 и C-122/91, Recueil, стр. I-3873, точка 31 и Решение от 30 септември 2003 г. по дело Eurocoton и др./Съвет, C-76/01 P, Recueil, стр. I-10091, точка 88).

126 Що се отнася до довода на Кралство Нидерландия, съгласно който Комисията неправилно е заключила в точка 3.2 от спорното решение, че неспазващото наложения таван за емисии предприятие при все това получава кредити за NO*x*, той повтаря довода, изложен в точки 45 и 46 от жалбата в първоинстанционното производство в рамките на правното основание относно понятието за липса на държавни ресурси и в точка 65 от жалбата в настоящото производство, който Съдът вече отхвърли в точка 94 от настоящото съдебно решение. При всички положения този довод се отнася по-скоро до фактическа грешка, отколкото до нарушение на задължението за мотивиране във връзка със заключението в спорното решение за съществуването на държавна помощ. Поради това този довод следва да бъде отхвърлен.

127 Освен това според Кралство Нидерландия съществува противоречие в обосновката на Комисията, която, от една страна, се основава на обстоятелството, че държавата членка възнамерява да създаде схема за безвъзмездно разпределяне на кредити за NO_x, и от друга, счита обстоятелството, че съответните предприятия намаляват своите емисии, за да могат да ползват потенциална помощ, за насрещна престация, намеквайки по този начин, че кредитите в действителност не се предоставят безвъзмездно. В това отношение следва да се отбележи, че първият извод на Комисията засяга съществуването на държавна помощ в точка 3.2 от спорното решение, доколкото нидерландските органи имали възможност да продават или да прехвърлят чрез тръжна процедура правата за емисии и вследствие на безвъзмездното предлагане на кредити за NO_x като нематериални активи търпели пропуснати ползи. Констатацията, направена в точка 3.3 от спорното решение, съгласно която фактът, че предприятията са насърчени да намалят емисиите си в по-голяма степен от предоставения им таван, което представлява насрещна престация „в съответствие с духа на Насоките относно държавните помощи в областта на околната среда“ срещу предимството, предоставено на тези предприятия със спорната мярка, се отнася към преценката за съвместимостта на спорната мярка с вътрешния пазар. Следователно в мотивите на Комисията няма никакво противоречие.

128 Ето защо доводът на Кралство Нидерландия трябва да се отхвърли.

129 По-нататък тази държава членка поддържа, че обосновката на Комисията е неточна, когато тя заявява, че схемата „dynamic cap“ във вида, в който е приета, не представлява предпочетената опция, като се има предвид, че последиците за околната среда от споменатата схема са по-несигурни и административните разходи и разходите за прилагане са по-високи, отколкото в схемата „cap-and-trade“. В това отношение тези съображения се включват в точка 4 от спорното решение. Както смята генералният адвокат в точка 101 от своето заключение, тези бележки не се включват в мотивите относно квалификацията на спорната мярка като държавна помощ, нито в мотивите относно разглеждането на съвместимостта на тази мярка с общия пазар. Следователно доводът на Кралство Нидерландия трябва да бъде отхвърлен.

130 Що се отнася до изискването за мотиви от страна на Комисията във връзка с въпроса дали разглежданата схема е от естество да засегне търговията между държавите членки и да наруши или да заплашва да наруши конкуренцията, Комисията посочва в точка 3.2 от спорното решение, че предприятията, които се ползват от разглежданата схема, са най-големите предприятия, търгуващи между държавите членки. Според Комисията тяхната позиция е засилена чрез спорната мярка, която им предоставя конкурентно предимство, тоест допълнителен приход за покриване на част от производствените им разходи. Това предимство следователно може да засегне търговията между държавите членки.

131 Когато се прилага към квалифицирането на дадена мярка като помощ, задължението за мотивиране изисква да се посочат съображенията, поради които Комисията приема, че спорната мярка попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО. В това отношение според съдебната практика Комисията е длъжна не да установи наличието на действително въздействие на помощите върху търговията между държавите членки и действително нарушение на конкуренцията, а само да провери дали тези помощи могат да засегнат търговията и да нарушат конкуренцията (Решение от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-66/02, Recueil, стр. I-10901, точка 111, както и Решение от 9 юни 2011 г. по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия, C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сборник, стр. I-4727, точка 134). Така, когато от обстоятелствата, при които е предоставена помощ, е видно, че тя може да засегне търговията между

държавите членки и да наруши или да заплаши да наруши конкуренцията, Комисията трябва да посочи тези обстоятелства в мотивите на решението си (вж. по-специално Решение от 7 юни 1988 г. по дело Гърция/Комисия, 57/86, Recueil, стр. 2855, точка 15, Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Германия и др./Комисия, C-329/93, C-62/95 и C-63/95, Recueil, стр. I-5151, точка 52, Решение от 19 септември 2000 г. по дело Германия /Комисия, C-156/98, Recueil, стр. I-6857, точка 98, Решение от 28 януари 2003 г. по дело Германия/Комисия, C-334/99, Recueil, стр. I-1139, точка 59, Решение по дело Португалия/Комисия, посочено по-горе, точка 89, както и Решение от 30 април 2009 г. по дело Комисия/Италия и Wam, C-494/06 P, Сборник, стр. I-3639, точка 49).

132 В точка 3.2 от спорното решение Комисията отбелязва веднага след като установява съществуването на предимство в полза на обхванатите от спорната мярка предприятия, че те представляват „група от големи индустриални предприятия, активни в търговията между държавите членки“. Тя продължава с констатацията, че „позицията на тези предприятия ще бъде подсилена чрез тази схема, което би могло да доведе до изменение на условията на пазара за конкурентите“, преди да добави, че „това подсилване трябва да се разглежда като засягащо търговията“.

133 При това положение трябва да се приеме, че Комисията посочва в спорното решение обстоятелствата, при които разглежданата помощ според нея може да засегне търговията между държавите членки и да наруши или да заплаши да наруши конкуренцията. Предвид посочената в точка 125 от настоящото решение съдебна практика, това решение следователно е надлежно обосновано, що се отнася до начина, по който е засегната търговията между държавите членки, и до нарушаването на конкуренцията.

134 С оглед на всички тези съображения следва да се отхвърли правното основание, изведено от непълнотата на мотивите на спорното решение с оглед на условията за прилагане на член 87, параграф 1 ЕО. От това следва, че жалбата в първоинстанционното производство трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

135 По смисъла на член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски.

136 Що се отнася до разноските във връзка с първоинстанционното производство, следва да се уточни, че по смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Кралство Нидерландия е загубило делото и Комисията е направила искане за неговото осъждане, то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски във връзка с първоинстанционното производство.

137 Що се отнася до съдебните разноски във връзка с производството по обжалване, необходимо е да се отбележи, че съгласно член 69, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия правилник, Съдът може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. След като Комисията и Кралство Нидерландия са загубили съответно по едно от предявените в исканията им основания, те следва да понесат направените от тях съдебни разноски.

138 Съгласно член 69, параграф 4 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване отново по силата на член 118 от същия правилник, държавите членки, встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. В приложение на тази разпоредба Федерална република Германия понася направените от нея съдебни разноски както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване. В приложение на тази разпоредба Френската република, Обединеното кралство и Република Словения понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 10 април 2008 г. по дело Нидерландия/Комисия (Т-233/04).

2) Отхвърля насрещните жалби.

3) Отхвърля жалбата в първоинстанционното производство.

4) Осъжда Кралство Нидерландия да заплати направените от Европейската комисия съдебни разноски във връзка с първоинстанционното производство и да понесе направените от него съдебни разноски в рамките на посоченото производство.

5) Европейската комисия и Кралство Нидерландия понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с производството по обжалване.

6) Федерална република Германия, Френската република, Република Словения и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи